

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 27 października 2011 r.

w sprawie digitalizacji i udostępniania w Internecie dorobku kulturowego oraz w sprawie ochrony zasobów cyfrowych

(2011/711/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem Europejskiej agendy cyfrowej jest optymalizacja wykorzystania technologii informacyjnych na rzecz zwiększenia wzrostu gospodarczego, tworzenia nowych miejsc pracy oraz poprawy jakości życia obywateli Europy w ramach strategii „Europa 2020”. Digitalizacja i ochrona zasobów europejskiej pamięci kulturowej, obejmującej materiały drukowane (książki, czasopisma, gazety), fotografie, obiekty muzealne, dokumenty archiwalne, materiały dźwiękowe i audiowizualne, obiekty zabytkowe i stanowiska archeologiczne (zwane dalej „dorobkiem kulturowym”) to jeden z kluczowych obszarów, których dotyczy agenda cyfrowa.
- (2) Unijna strategia digitalizacji i ochrony zasobów wykorzystuje dorobek realizowanej od kilku lat inicjatywy dotyczącej bibliotek cyfrowych. Działania europejskie w tym obszarze, w tym utworzenie Europeany – europejskiego cyfrowego archiwum, biblioteki i muzeum – zostały poparte przez Parlament Europejski i Radę, w tym ostatnio w ramach rezolucji Parlamentu z dnia 5 maja 2010 r. i konkluzji Rady z dnia 10 maja 2010 r. W planie pracy w dziedzinie kultury na lata 2011–2014 przyjętym przez Radę na posiedzeniu w dniach 18 i 19 listopada 2010 r. podkreślono potrzebę podjęcia skoordynowanych działań w obszarze digitalizacji.
- (3) W dniu 28 sierpnia 2006 r. Komisja wydała zalecenie dla państw członkowskich, które ma na celu optymalizację gospodarczego i kulturowego potencjału europejskiego dziedzictwa kulturowego w oparciu o Internet. Sprawozdania państw członkowskich z wdrożenia zalecenia z lat 2008 i 2010 wskazują, iż dokonano postępów. Postępy te nie mają jednak jednolitego charakteru w poszczególnych państwach członkowskich i są nierównomierne w odniesieniu do poszczególnych punktów zalecenia.
- (4) Ponadto w okresie ostatnich kilku lat nastąpiła istotna zmiana kontekstu, w jakim podejmowane są działania w obszarze digitalizacji i współpracy na poziomie europejskim. Nowe elementy to uruchomienie Europeany w listopadzie 2008 r., publikacja sprawozdania pt. „Nowy renesans” przez grupę analityczną wysokiego szczebla ds. udostępnienia europejskiego dziedzictwa kulturowego w Internecie (*Comité des Sages*) w dniu 10 stycznia 2010 r. oraz wniosek Komisji dotyczący dyrektywy w sprawie utworów osieroconych z dnia 24 maja 2010 r.
- (5) Wobec powyższego należy przedstawić państwom członkowskim uaktualniony zestaw środków do celów digitalizacji i umieszczania dziedzictwa kulturowego w Internecie oraz ochrony zasobów cyfrowych. W tym kontekście należy w dalszym ciągu wspierać digitalizację materiałów będących w posiadaniu bibliotek, archiwów i muzeów, aby Europa mogła utrzymać swoją wiodącą pozycję na świecie w dziedzinie kultury i treści kreatywnych i, aby mogła wykorzystywać swoje bogactwo kulturowe w optymalny sposób. Grupa analityczna wysokiego szczebla ds. udostępnienia europejskiego dziedzictwa kulturowego w Internecie (*Comité des Sages*) podkreśliła, że Europa musi podjąć działania już teraz, aby w przyszłości odnieść korzyści z digitalizacji i ochrony zasobów cyfrowych. Istnieje ryzyko, że jeżeli państwa członkowskie nie zwiększą inwestycji w tej dziedzinie, korzyści kulturowe i gospodarcze wynikające z nadejścia ery cyfrowej pojawią się na innych kontynentach, a w Europie nie.
- (6) Dostępność materiałów kulturowych w Internecie umożliwi obywatelom całej Europy dotarcie do nich i użytkowanie ich do celów rozrywkowych, naukowych i zawodowych. Pozwoli to na stworzenie w Internecie wyraźnego profilu różnorodnego i wielojęzycznego dziedzictwa kulturowego Europy, a digitalizacja zasobów europejskich instytucji kulturalnych pomoże tym instytucjom w dalszej realizacji zadania polegającego na udostępnianiu i ochronie naszego dziedzictwa w środowisku cyfrowym.
- (7) Ponadto materiały cyfrowe mogą być ponownie wykorzystywane – do celów komercyjnych i niekomercyjnych – i mogą np. znaleźć zastosowanie w materiałach dydaktycznych i edukacyjnych, filmach dokumentalnych, turyście, grach, animacjach i narzędziach projektowych, z zastrzeżeniem pełnego poszanowania praw autorskich i praw pokrewnych. Zapewni to istotny wkład w rozwój

branży kreatywnych, które generują 3,3 % unijnego PKB i odpowiadają za 3 % zatrudnienia. Branże te stoją w obliczu transformacji cyfrowej, która podważa tradycyjne modele działalności, przekształca łańcuchy wartości i stwarza potrzebę opracowania nowych modeli biznesowych. Digitalizacja i szerszy dostęp do zasobów kulturowych stwarzają ogromne możliwości gospodarcze i stanowią konieczny warunek dalszego rozwoju potencjału kulturowego i kreatywnego Europy oraz jej obecności branżowej w tym obszarze.

- (8) Digitalizacja jest istotnym środkiem służącym do zapewnienia szerszego dostępu do dorobku kulturowego i jego szerszego wykorzystania. Skoordynowane działania państw członkowskich na rzecz digitalizacji ich dziedzictwa kulturowego zapewnią większą spójność w doborze materiałów i pozwolą uniknąć podwójnej digitalizacji tych samych materiałów. Zapewnią one również pewniejsze warunki działania dla przedsiębiorstw inwestujących w technologie służące digitalizacji. Do realizacji tych założeń przyczynią się przeglądy bieżących i planowanych działań digitalizacyjnych oraz określenie celów ilościowych dla digitalizacji.
- (9) Koszt digitalizacji całego dziedzictwa kulturowego Europy jest wysoki i nie może zostać pokryty wyłącznie ze środków publicznych. Sponsorowanie digitalizacji przez sektor prywatny i tworzenie partnerstw z udziałem sektora publicznego i prywatnego może zapewnić zaangażowanie podmiotów prywatnych w działania digitalizacyjne i nadal wymaga propagowania. Aby partnerstwa takie miały charakter uczciwy i zrównoważony, muszą spełniać kilka podstawowych zasad. Szczególnie istotne jest określenie ram czasowych dla korzystania z materiału zdigitalizowanego na warunkach preferencyjnych. Zgodnie ze wskazaniem grupy analitycznej wysokiego szczebla ds. udostępnienia europejskiego dziedzictwa kulturowego w Internecie (*Comité des Sages*) maksymalny okres obowiązywania preferencyjnych warunków korzystania z materiałów zdigitalizowanych w ramach partnerstw publiczno-prywatnych nie może przekraczać 7 lat.
- (10) Do współfinansowania działań digitalizacyjnych mogą być i są wykorzystywane, w ramach projektów wpływających na gospodarkę regionalną, unijne fundusze strukturalne. Ich wykorzystanie mogłoby jednak być szersze i bardziej usystematyzowane. Procesy masowej digitalizacji mogą zyskać na skuteczności dzięki efektowi skali. W związku z tym należy propagować skuteczne wykorzystanie możliwości digitalizacyjnych oraz, w miarę możliwości, wspólne użytkowanie urządzeń służących do digitalizacji przez różne instytucje kulturalne i kraje.
- (11) Jedynie część materiałów będących w posiadaniu bibliotek, archiwów i muzeów należy do domeny publicznej, tj. nie jest lub przestała być przedmiotem praw własności intelektualnej, podczas gdy pozostałe

zasoby są chronione prawami własności intelektualnej. Ze względu na fakt, iż prawa własności intelektualnej są kluczowym narzędziem służącym do wspierania kreatywności, dorobek kulturowy Europy należy digitalizować, udostępniać i chronić z pełnym poszanowaniem praw autorskich i praw pokrewnych.

- (12) W dniu 24 maja 2011 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie utworów osieroconych. Aby uzyskać pełną skuteczność, dyrektywa ta powinna zostać szybko przyjęta i wprowadzona w życie w celu zapewnienia zharmonizowanego podejścia do kwestii utworów osieroconych w całej UE. Digitalizacja na dużą skalę utworów o wyczerpanym nakładzie w państwach członkowskich może wymagać wsparcia legislacyjnego dla rozwiązań licencyjnych określanych dobrowolnie przez zainteresowane strony, przy uwzględnieniu potrzeby zapewnienia skuteczności w kontekście transgranicznym. W tym kontekście, aby ułatwić zawieranie umów dotyczących digitalizacji możliwie największej ilości materiałów o wyczerpanym nakładzie, jako wzór dla dalszego dialogu należy przyjąć podejście opracowane w ramach zorganizowanego przez Komisję dialogu zainteresowanych stron w sprawie ksiązek i czasopism fachowych o wyczerpanym nakładzie, w którego efekcie w dniu 20 września 2011 r. podpisano w Brukseli protokół ustaleń. Połączone na poziomie europejskim bazy danych z informacjami na temat praw mogą obniżyć koszty transakcyjne związane z rozliczeniami dotyczącymi praw. W związku z tym należy propagować podobne mechanizmy w ścisłej współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi stronami.
- (13) W celu zapewnienia szerokiego dostępu do treści należących do domeny publicznej oraz ich szerokiego wykorzystania należy zadbać o to, by treści należące do domeny publicznej pozostały w domenie publicznej również po digitalizacji. Należy unikać stosowania nadmiernie wyeksponowanych znaków wodnych lub innych zabezpieczeń wizualnych na egzemplarzach materiałów należących do domeny publicznej dla oznaczenia ich właściciela lub pochodzenia.
- (14) W dniu 20 listopada 2008 r. została uruchomiona Europeana, cyfrowa biblioteka, archiwum i muzeum Europy. Dalszy rozwój platformy Europeana będzie zależał w dużej mierze od sposobu, w jaki państwa członkowskie i ich instytucje kulturalne będą wprowadzać na nią treści i prezentować je obywatelom. Należy propagować środki służące osiągnięciu takiego efektu.
- (15) Obecnie Europeana zapewnia bezpośredni dostęp do ponad 19 mln zdigitalizowanych obiektów. Jedynie 2 % z nich stanowią materiały dźwiękowe lub audiowizualne. Zwiększanie ilości treści dostępnych za pośrednictwem Europeany, w tym tych rodzajów materiałów, które obecnie są niedostatecznie reprezentowane, zapewni większą atrakcyjność portalu dla użytkowników i z tego względu wymaga propagowania. Ogólny cel polegający na zgromadzeniu 30 mln obiektów do roku

2015 jest zgodny z planem strategicznym Europeany i jest ważnym etapem na drodze do digitalizacji całego dziedzictwa kulturowego Europy do 2025 r. Dostęp do wszystkich arcydzieł należących do domeny publicznej (najważniejszych dzieł oraz obiektów kulturowych i historycznych, wskazanych i wybranych przez państwa członkowskie) za pośrednictwem Europeany wzbogaci zawartość portalu zgodnie z oczekiwaniami użytkowników. Wprowadzenie przez państwa członkowskie przepisów zapewniających dostęp za pośrednictwem Europeany do wszystkich materiałów zdigitalizowanych za środki publiczne stanowiłoby bodziec dla rozwoju tej platformy i stworzyłoby jasne ramy dla dostarczania treści przez instytucje kulturalne – należy zatem propagować wprowadzanie takich przepisów.

- (16) Materiały cyfrowe wymagają zarządzania i utrzymania – w przeciwnym wypadku może wystąpić brak możliwości odczytania plików po tym, jak sprzęt i oprogramowanie do ich przechowywania staną się przestarzałe; może nastąpić utrata materiałów na skutek pogorszenia się stanu nośników wraz z upływem czasu, i wreszcie nośniki mogą okazać się niewydolne ze względu na samą ilość nowej i zmieniającej się treści. Pomimo postępu, jaki dokonał się w całej UE w zakresie ochrony zasobów cyfrowych, wiele państw członkowskich nie posiada jasnej i kompleksowej polityki ochrony treści cyfrowych. Brak takiej polityki stanowi poważne zagrożenie dla trwałości zdigitalizowanego materiału, a ponadto może spowodować utratę materiałów wyprodukowanych w formacie cyfrowym (materiały powstałe w formacie cyfrowym). Opracowanie skutecznych środków z zakresu ochrony zasobów cyfrowych ma dalekoieżne skutki, wykraczające poza obszar instytucji kulturalnych. Kwestie ochrony zasobów cyfrowych mają istotne znaczenie dla każdej organizacji prywatnej lub publicznej, która jest zobowiązana do ochrony zasobów cyfrowych lub która pragnie zapewnić taką ochronę z własnej woli.
- (17) Ochrona zasobów cyfrowych rodzi wyzwania o charakterze finansowym, organizacyjnym i technicznym, a niekiedy wymaga aktualizacji przepisów ustawodawczych. Wiele państw członkowskich wprowadziło lub rozważyło wprowadzenie przepisów nakładających na producentów materiałów cyfrowych obowiązek wykonywania jednej lub więcej kopii wyprodukowanego materiału dla uprawnionego podmiotu przechowującego. Skuteczne przepisy i praktyki dotyczące egzemplarza obowiązkowego mogą zminimalizować administracyjne obciążenia zarówno w przypadku właścicieli materiałów, jak i instytucji przechowujących, a tym samym winny być zalecane. Konieczna jest i powinna być wspierana skuteczna współpraca państw członkowskich w celu uniknięcia zbytniego zróżnicowania zasad dotyczących egzemplarza obowiązkowego w przypadku materiałów cyfrowych. Tak zwany *web harvesting* jest nową techniką gromadzenia materiałów w Internecie na potrzeby ochrony zasobów cyfrowych. Polega ona na aktywnym gromadzeniu materiałów przez uprawnione instytucje zamiast czekania, aż zostaną one przekazane do przechowania, co pozwala na zminimalizowanie obciążeń administracyjnych dla producentów materiałów cyfrowych; prawodawstwo krajowe powinno więc dopuszczać taką technikę.

- (18) W odniesieniu do dzieł kinematograficznych niniejsze zalecenie w wielu aspektach stanowi uzupełnienie zalecenia Parlamentu i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie dziedzictwa filmowego i konkurencyjności związanych z nim działań przemysłowych⁽¹⁾,

NINIEJSZYM ZALECA, ABY PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE:

Digitalizacja: organizacja i finansowanie

- 1) rozwijały działania z zakresu planowania i monitorowania digitalizacji książek, czasopism, gazet, fotografii, obiektów muzealnych, dokumentów archiwalnych, materiałów dźwiękowych i audiowizualnych, obiektów zabytkowych i stanowisk archeologicznych (zwanych dalej „dorobkiem kulturowym”) poprzez:
 - a) określanie jasnych celów ilościowych dla digitalizacji dorobku kulturowego, zgodnie z ogólnymi celami, o których mowa w pkt 7, ze wskazaniem spodziewanego wzrostu ilości zdigitalizowanych materiałów, które mogłyby współtworzyć Europeanę, a także budżetów przeznaczonych na ten cel przez organy publiczne;
 - b) sporządzanie przeglądów zdigitalizowanego dorobku kulturowego i uczestnictwo we wspólnych działaniach zmierzających do sporządzenia porównywalnego przeglądu na poziomie europejskim;
- 2) propagowały partnerstwo pomiędzy instytucjami kulturalnymi a sektorem prywatnym w celu tworzenia nowych sposobów finansowania digitalizacji dorobku kulturowego i stymulowania innowacyjnego wykorzystania takiego dorobku, przy jednoczesnym zapewnieniu uczciwego i zrównoważonego charakteru partnerstw publiczno-prywatnych na rzecz digitalizacji oraz zgodności z wymogami określonymi w załączniku;
- 3) wykorzystywały w miarę możliwości unijne fundusze strukturalne do współfinansowania działań digitalizacyjnych w ramach innowacyjnych regionalnych strategii na rzecz „inteligentnej specjalizacji”;
- 4) rozwały możliwości optymalizacji wykorzystania potencjału digitalizacyjnego i osiągnięcia ekonomii skali, co może wymagać połączenia działań digitalizacyjnych instytucji kulturalnych i współpracy transgranicznej, przy wykorzystaniu istniejących w Europie centrów kompetencyjnych zajmujących się digitalizacją;

Digitalizacja i dostępność w Internecie materiałów należących do domeny publicznej

- 5) usprawniały dostęp do zdigitalizowanych materiałów należących do domeny publicznej oraz ich wykorzystanie poprzez:
 - a) dbałość o to, by materiały należące do domeny publicznej pozostały w domenie publicznej również po digitalizacji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s.57.

- b) promowanie możliwie najszerszego dostępu do zdigitalizowanych materiałów należących do domeny publicznej, a także możliwie najszerszego ponownego wykorzystania materiałów do celów niekomercyjnych i komercyjnych;
- c) podejmowanie środków w celu ograniczenia stosowania nadmiernie wyeksponowanych znaków wodnych i innych zabezpieczeń wizualnych, które ograniczają użyteczność zdigitalizowanych materiałów należących do domeny publicznej;
- d) tworzenie lub wzmacnianie krajowych agregatorów przenoszących treści z różnych domen do Europeany i współtworzenie agregatorów transgranicznych w określonych domenach lub dla określonej tematyki, co może zapewnić ekonomię skali;
- e) zapewnianie wykorzystania wspólnych standardów digitalizacji zdefiniowanych przez Europeaną we współpracy z instytucjami kulturalnymi w celu uzyskania interoperacyjności zdigitalizowanych materiałów na poziomie europejskim, a także systematycznego wykorzystania trwałych identyfikatorów;

Digitalizacja i dostępność w Internecie materiałów chronionych prawem autorskim

6) poprawiały warunki digitalizacji i dostępności w Internecie materiałów chronionych prawem autorskim poprzez:

- a) szybką i prawidłową transpozycję i wdrożenie przepisów dyrektywy w sprawie utworów osieroconych, po jej przyjęciu i po poprzedzających je konsultacjach z zainteresowanymi stronami mających na celu umożliwienie szybkiego wdrożenia; szczegółowe monitorowanie stosowania dyrektywy po jej przyjęciu;
- b) stworzenie ramowych warunków prawnych w celu stworzenia podstawy dla mechanizmów licencyjnych określonych i uzgodnionych przez zainteresowane strony w związku z digitalizacją na dużą skalę i transgraniczną dostępnością utworów o wyczerpanym nakładzie;
- c) współtworzenie i promowanie dostępności połączonych na poziomie europejskim baz danych z informacjami na temat praw, takich jak ARROW;

Europeana

7) przyczyniały się do dalszego rozwoju Europeany poprzez:

- a) zachęcanie instytucji kulturalnych oraz wydawców i innych posiadaczy praw do udostępniania ich zdigitalizowanych materiałów za pośrednictwem Europeany, co ma pomóc tej platformie w osiągnięciu celu polegającego na zapewnieniu do 2015 r. bezpośredniego dostępu do 30 mln zdigitalizowanych obiektów, w tym do 2 mln obiektów dźwiękowych lub audiowizualnych;
- b) uzależnianie wszelkiego finansowania przyszłych projektów digitalizacyjnych ze środków publicznych od udostępnienia zdigitalizowanych materiałów za pośrednictwem Europeany;
- c) dbałość o to, by do roku 2015 wszystkie arcydzieła należące do domeny publicznej były udostępnione za pośrednictwem Europeany;

f) zapewnianie szerokiego i swobodnego dostępu do tworzonych przez instytucje kulturalne metadanych (opisów obiektów cyfrowych), do celów ponownego wykorzystania przez takie serwisy jak Europeana oraz na potrzeby zastosowań innowacyjnych;

g) opracowanie planu działań informacyjno-komunikacyjnych mającego na celu zwiększanie świadomości na temat Europeany wśród opinii publicznej, ze szczególnym uwzględnieniem szkół, we współpracy z instytucjami kulturalnymi dostarczającymi treści dla tego portalu;

Ochrona zasobów cyfrowych

- 8) wzmacniały krajowe strategie długoterminowej ochrony zasobów cyfrowych, aktualizowały plany działania dotyczące wdrażania tych strategii oraz wymieniały się informacjami na temat strategii i planów działania;
- 9) wprowadzały we własnym prawodawstwie wyraźne i jednoznaczne przepisy dopuszczające wielokrotne powielanie i transponowanie cyfrowego dorobku kulturowego przez instytucje publiczne do celów ochrony, z pełnym poszanowaniem prawodawstwa Unii Europejskiej i prawodawstwa międzynarodowego dotyczącego praw własności intelektualnej;
- 10) podejmowały niezbędne środki dotyczące egzemplarza obowiązkowego materiałów wyprodukowanych w formacie cyfrowym dla zapewnienia ich długotrwałej ochrony i poprawiały skuteczność istniejących środków dotyczących egzemplarza obowiązkowego materiałów wyprodukowanych w formacie cyfrowym poprzez:
 - a) dbałość o to, by posiadacze praw autorskich dostarczali utwory do bibliotek gromadzących egzemplarze obowiązkowe bez zabezpieczeń technicznych lub udostępniali bibliotekom gromadzącym egzemplarze obowiązkowe środki, które zapewnią, iż zabezpieczenia techniczne nie będą kolidować z czynnościami, które biblioteki muszą podejmować w celu ochrony zasobów, z pełnym poszanowaniem prawodawstwa Unii Europejskiej i prawodawstwa międzynarodowego dotyczącego praw własności intelektualnej;

- b) tam, gdzie to konieczne, wprowadzanie przepisów prawnych dopuszczających przenoszenie cyfrowych egzemplarzy obowiązkowych utworów z jednej biblioteki gromadzącej egzemplarze obowiązkowe do innych bibliotek gromadzących egzemplarze obowiązkowe, którym również przysługuje prawo do tych utworów;
- c) dopuszczenie ochrony zasobów treści internetowych przez uprawnione instytucje przy wykorzystaniu technik gromadzenia materiałów z Internetu, takich jak *web harvesting*, z pełnym poszanowaniem prawodawstwa Unii Europejskiej i prawodawstwa międzynarodowego dotyczącego praw własności intelektualnej;
- 11) uwzględniły sytuację w innych państwach członkowskich przy tworzeniu i aktualizowaniu polityki i procedur dotyczących egzemplarzy obowiązkowych materiałów powstałych w formacie cyfrowym w celu uniknięcia nadmiernego zróżnicowania środków dotyczących egzemplarzy obowiązkowych;

Dalsze kroki

- 12) przekazywały Komisji informacje – po 24 miesiącach od publikacji niniejszego zalecenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, a następnie co dwa lata – na temat działań podjętych w odpowiedzi na niniejsze zalecenie.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 października 2011 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PARTNERSTWA PUBLICZNO-PRYWATNE NA RZECZ DIGITALIZACJI

Aby osiągnąć szybki postęp w dziedzinie digitalizacji naszego dziedzictwa kulturowego, konieczne jest uzupełnienie środków publicznych przeznaczonych na digitalizację nakładami prywatnymi. Z tego względu Komisja zachęca do tworzenia partnerstw publiczno-prywatnych na rzecz digitalizacji dorobku kulturowego.

Komisja wzywa państwa członkowskie do stymulowania takich partnerstw, co powinno odbywać się zgodnie z następującymi podstawowymi zasadami:

1. Poszanowanie praw własności intelektualnej

Partnerstwa publiczno-prywatne na rzecz digitalizacji zbiorów instytucji kulturalnych powinny w pełni przestrzegać prawodawstwa Unii Europejskiej i prawodawstwa międzynarodowego dotyczącego praw własności intelektualnej.

2. Brak wyłączności

Umowy o digitalizację materiałów należących do domeny publicznej powinny mieć charakter niewyłączny, tj. każdy inny partner prywatny powinien mieć możliwość zdigitalizowania tego samego materiału na porównywalnych warunkach.

Aby zapewnić partnerowi prywatnemu możliwości odzyskania poniesionych nakładów, konieczne może być wprowadzenie okresu wykorzystania do celów komercyjnych na warunkach preferencyjnych lub eksploatacji do celów komercyjnych na warunkach preferencyjnych. Okres taki powinien być ograniczony w czasie i możliwie najkrótszy, aby dochować zasady, iż materiały należące do domeny publicznej powinny pozostać w domenie publicznej również po digitalizacji. Okres wykorzystania na warunkach preferencyjnych nie powinien przekraczać 7 lat.

Umowy powinny być w pełni zgodne z unijnymi przepisami dotyczącymi konkurencji.

3. Przejrzystość procesu

Umowy o digitalizację zbiorów będących w posiadaniu instytucji kulturalnych powinny być przyznawane w oparciu o wyniki **otwartego konkursu** dla potencjalnych partnerów prywatnych.

4. Przejrzystość umów

Treść umów o digitalizację zasobów kulturowych pomiędzy instytucjami kulturalnymi a partnerami prywatnymi powinna być upubliczniana.

5. Dostęp za pośrednictwem Europeany

Zawarcie partnerstwa publiczno-prywatnego należy uzależnić od udostępnienia zdigitalizowanych materiałów za pośrednictwem Europeany.

6. Główne kryteria

Główne kryteria oceny wniosków w sprawie partnerstwa publiczno-prywatnego to:

- łączna wysokość nakładów partnera prywatnego, z uwzględnieniem działań wymaganych przez partnera publicznego,
- udostępnienie zdigitalizowanych materiałów ogółowi społeczeństwa, w tym za pośrednictwem Europeany. Należy propagować modele partnerstw, w których ramach użytkownik końcowy posiada swobodny dostęp do zdigitalizowanych materiałów, zamiast modeli, w których ramach użytkownik końcowy musi płacić za dostęp do materiałów,
- dostęp transgraniczny. Skutkiem umowy partnerstwa musi być dostęp transgraniczny dla wszystkich,
- długość okresu wykorzystania zdigitalizowanych materiałów przez partnera prywatnego do celów komercyjnych na preferencyjnych warunkach. Okres taki powinien być możliwie jak najkrótszy,
- przewidywana jakość digitalizacji i jakość plików, które będą przekazywane instytucjom kulturalnym. Partner prywatny powinien przekazywać instytucjom kulturalnym zdigitalizowane pliki o jakości identycznej z plikami, które sam wykorzystuje,
- możliwości wykorzystania zdigitalizowanych materiałów przez instytucje kulturalne w kontekście niekomercyjnym. Powinny one być jak najszersze i nieograniczone względami technicznymi lub umownymi,
- ramy czasowe projektu digitalizacyjnego.

ZAŁĄCZNIK II

ORIENTACYJNE CELE DLA POSZCZEGÓLNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH DOTYCZĄCE MINIMALNYCH WKŁADÓW W ZASOBY EUROPEANY

	Liczba obiektów przekazanych (*)	Orientacyjny cel na 2015 r. (**)
BELGIA	338 098	759 000
BUŁGARIA	38 263	267 000
REPUBLIKA CZESKA	35 490	492 000
DANIA	67 235	453 000
NIEMCY	3 160 416	5 496 000
ESTONIA	68 943	90 000
IRLANDIA	950 554	1 236 000
GRECJA	211 532	618 000
HISZPANIA	1 647 539	2 676 000
FRANCJA	2 745 833	4 308 000
WŁOCHY	1 946 040	3 705 000
CYPR	53	45 000
ŁOTWA	30 576	90 000
LITWA	8 824	129 000
LUKSEMBURG	47 965	66 000
WĘGRY	115 621	417 000
MALTA	56 233	73 000
NIDERLANDY	1 208 713	1 571 000
AUSTRIA	282 039	600 000
POLSKA	639 099	1 575 000
PORTUGALIA	28 808	528 000
RUMUNIA	35 852	789 000
SŁOWENIA	244 652	318 000
SŁOWACJA	84 858	243 000
FINLANDIA	795 810	1 035 000
SZWECJA	1 489 488	1 936 000
ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO	944 234	3 939 000

(*) Październik 2011. Część obiektów pochodzi z państw nienależących do UE (zwłaszcza z Norwegii i Szwajcarii), a część przekazywana jest w ramach ogólnounijnych projektów, w związku z czym nie są one przypisywane konkretnym państwom członkowskim.

(**) Orientacyjne cele dla państw członkowskich obliczono na podstawie a) liczby ludności; oraz b) PKB, zgodnie z celem ogólnym polegającym na udostępnieniu w ramach Europeany 30 mln zdigitalizowanych obiektów do 2015 r. W przypadku państw członkowskich, które osiągnęły już orientacyjny cel lub są bliskie jego osiągnięcia, obliczenie oparte jest na liczbie obiektów, jaką przekazują one obecnie do Europeany, powiększonej o 30 %. Wszystkie państwa członkowskie powinny również zwrócić uwagę na aspekty jakościowe, uwzględniając konieczność udostępnienia za pośrednictwem Europeany arcydzieł należących do domeny publicznej do końca 2015 r.